

[Ministeren for handel, industri og søfart.] deres private økonomiske forhold er jo denne sag uvedkommende —, men vi har fra repræsentantskabet for fondsbørsens medlemmer fået oplyst de omtrentlige procentvise stigninger i omkostningerne for fondsbørsmedlemmerne. Disse oplysninger viser, at omkostningerne er steget meget væsentligt.

Vi har fra ministeriets side fundet, at det under disse omstændigheder ikke er urimeligt at indrømme fondsbørsens medlemmer en forhøjelse af deres provisioner, og har derfor ønsket at skabe grundlag herfor ved den nu foreslåede ændring i loven. Gennemføres denne, vil dette medføre, at § 20 i fondsbørsvedtægten skal ændres tilsvarende, og vi vil da ved samme lejlighed undersøge, om der kan være grund til at ændre også i nogle af de andre provisionsatser.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Jeg giver derefter ordet til det ærede medlem hr. Strøm, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Strøm): På de ærede medlemmer hr. Bundvads, hr. Ingvar Dahl, hr. Einer-Jensens, hr. Leonhard Hansens, hr. Hans Hedtofts, fru Fanny Jensens, hr. Kjældgaards, hr. Holger Larsens, hr. Wiggo Larsens, hr. Lindbergs, hr. Mørks, hr. Th. Poulsens, hr. Hans Rasmussens og egne vegne har jeg herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ydelse af brændselshjælp til arbejdsløshedssforsikrede.

Sidst blev et lovforslag, der tilsigtede at give de arbejdsløse brændselshjælp, gennemført den 1. februar 1950. Derimod lykkedes det ikke i sidste rigsdagssamling at få det lovforslag om brændselshjælp gennemført, som blev fremsat af socialdemokratiet, endda det fulgte de samme retningslinier som det lovforslag, der blev gennemført i februar 1950.

Jeg tror, at alle i det høje ting må erkende, at det er vanskeligt for en arbejdsløs at klare sine økonomiske forpligtelser, og sådan som brændselspriserne er steget i den sidste tid, er der i høj grad anledning til at give de arbejdsløse en brændselshjælp.

Lovforslaget går da ud på at åbne adgang for de statsanerkendte arbejdsløshedskasser til at træffe bestemmelse om ydelse af en brændselshjælp til de medlemmer, der i perioden fra 1. december 1951 til 31. marts 1952, begge dage inklusive, har haft

mindst 40 ledige dage. Brændselshjælpen foreslås ydet med 85 kr. til forsørgere og 55 kr. til ikke-forsørgere.

I sidste rigsdagssamling havde vi stillet forslag om ydelse af 60 kr. til forsørgere og 40 kr. til ikke-forsørgere, men på grund af de prisstigninger, der har fundet sted siden — ca. 50 pct. for koks og ca. 15 pct. for tørv og formbrændsel —, har vi, for at de arbejdsløse skal kunne købe det samme kvantum brændsel som efter tidligere gennemførte love, foreslået beløbene forhøjet som anført.

Udgiften til hjælpen afholdes af arbejdsløhedskasserne selv, men da der er enkelte kasser, der ikke er i stand hertil, foreslås det, at der stilles 8,4 mill. kr. til rådighed af statskassen for arbejds- og socialministeren til fordeling mellem vanskeligt stillede arbejdsløshedskasser, således at der helt eller delvis kan ydes dem dækning for udgiften til brændselshjælpen. For det hjælper jo ikke de arbejdsløse, at vi gennemfører en lov, der giver arbejdsløhedskasserne ret til at udbetale en sådan hjælp, hvis kassernes økonomi ikke tillader dette.

Jeg skal tillade mig på forslagsstillernes vegne at anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Jeg giver derefter ordet til det ærede medlem hr. Holger Eriksen, for at han kan fremsætte et anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Holger Eriksen): Det lovforslag, som jeg herved på mit partis vegne har den ære at fremsætte for det høje ting, nemlig forslag til lov om ændringer i lov nr. 101 af 29. marts 1924 om kommunale valg, således som denne senere er ændret, jfr. lovbekendtgørelse nr. 72 af 24. februar 1950, adskiller sig ikke væsentligt fra det forslag, mit parti fremsatte i 1945. Vi er naturligvis klar over, at der først skal være kommunevalg i 1954, og at det derfor i og for sig ikke haster med at få den kommunale valglov ændret. Når vi alligevel fremsætter forslaget nu, og når mit partis formand allerede for lang tid siden har bebudet, at det ville blive fremsat, lægger vi aldeles ikke skjul på, at det hænger sammen med det stadium, hvorpå forhandlingerne om forfatningsændringen befinder sig. Vi kunne sikkert have fået gennemført 21 års valgretsalderen til kommunalrådene før det sidste kommunalvalg, men da vi fik tilbud om en 23 års valgretsalder både til rigsdagen og til kommunerne og dertil løfte om en hurtig afslutning af forfatningsforhandlingerne, anså vi det for uforsvarligt ikke at modtage